

Jokainen meistä voi löytää
paikkansa maailmassa...

PAPERI- KAUPPIAAN HAAVEET

SALLY
PAGE

DOCENDO

Paperikauppiaan haaveet

SALLY PAGE

**PAPERI-
KAUPPIAAN
HAAVEET**

Englannin kielestä suomentanut
Maikki Soro

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuperäisteos

The Book of Beginnings

Copyright © Sally Page 2023

Suomenkielinen laitos

© Docendo, 2026

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Suomennos: Maikki Soro

Kannen kuvat: Shutterstock

Kannen suunnittelu: Ellie Game

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Ylivo Oy

ISBN 978-952-850-502-0

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

*Omistettu kirkkoherra Anne Heywoodille,
joka on aina innoittanut minua*

Esinäytös

Joskus päätöksen voi tehdä yhdessä silmänräpäyksessä.

Päätös ei välttämättä tunnu yhtään harkitulta. Ainoastaan keinolta välttää uusia murheita – väistämättömältä suunnanmuutokselta. Huone ei paljasta mitään. Se on hiljainen todistaja mutta omalla tavallaan lojaali naiselle, joka on juuri lähtenyt. Pöydän viereen jäänyt tuoli ei lavertele. Lautanen, jolla on puoliksi syöty sämpylä, cheddarjuustoa (jota on kypsytetty erityisen pitkään) sekä joululta jäänyttä maustekurkkua (joka on sekin kahdeksan kuukautta vanhaa mutta yhä voimissaan), kapinoi äänettömästi.

Mies huhuilee naista mutta avaa kutsua odottamatta oven, joka johtaa eteisestä keittiöön. Miksi hän suotta odottaisikaan? Hänhän on jo tullut pyytämättä sisään ulko-ovesta.

Hän tutkii tuhahdellen keittiötä, avaa jääkaapin oven ja selailee päiväyriä, joka on avattuna pöydällä.

Päivyrikään ei anna naista ilmi. Siinä on vain merkintöjä seurakunnan kokouksista, kuoroharjoituksista ja

ostosreissusta paikalliseen puutarhamyymälään, jossa on määrä käydä yhdessä pastorin kanssa – todisteita kaikin puolin moitteettomasta elämästä. Löytyisikö käsialasta jokin vihje? Sekin on hyvin siistiä ja täsmällistä, lukuun ottamatta kiehkuraisia s-kirjaimia, jotka näyttävät pyrkivän pakoon säntillisiltä riveiltä.

Keittiöstä puutarhaan johtava takaovi (joka vaatii aina stopparin) on kerrankin raollaan, puoliksi auki ja puoliksi kiinni. Se on pysähtynyt kuin odottamaan jotakin, kuten koko muukin huone.

Sitten se lähtee hyvin hitaasti liikkeelle ja loksahuttaa hiljaa kiinni.

Puolentoistasadan kilometrin päässä täältä, eräällä Pohjois-Lontoon sivukadulla, on eräs toinen ovi, toinen nainen ja toinen elämä. Ovi työnnetään auki, ja sen taakse lattialle kertynyt posti liukuu pois tieltä. Rikkinäinen kello kilahattaa käheästi tervehdykseksi. Ensimmäisenä kynnyksen takana odottaa kuihtunut puunlehti, jonka väri häivähtää oranssiin. Nyt siihen tarttuu elokuun lopun tuuli, jonka lämmössä on jo syksyn kirpeyttä. Nainen katselee lehden kieppuvaa kulkua edessään olevan kaupan rauhalliseen hämääseen. Hänelle syksy merkitsi aina ennen uutta alkua. Lapsena siihen liittyi jännittynyttä odotusta, iloa uusista kengistä, vahaliiduista ja kynäpenaaleista.

Nyt hän ajattelee vain kaiken päättymistä.

Väärässä paikassa

Jo kumartuu ottamaan postit lattialta ja poimii samalla lehdenkin. Se lepää hänen avoimella kämmenellään kuin värikäs ihmekala, geelistä tehty lelu, jonka liikkeistä he lapsina ennustivat tulevaisuuttaan. Lehti värähtää ja pysähtyy paikalleen. Jo haluaisi kysyä, tarkoittaako se, että hän on vielä jonain päivänä onnellinen. Hän toivoisi tämän oranssinruskean lehtikalan kertovan, ajatteleeko James häntä koskaan niinä hetkinä, kun hän ajattelee tätä – hetkinä, jotka venyvät usein tunneiksi. Hän haluaa uskoa, että jos James kaipaa häntä silloin jossakin vaiheessa, heidän välillään on yhteys. Toivon lanka, johon saattoi takertua kuin turvaköyteen. Jo sulkee kätensä hauraan lehden ympärille, koteloi sen kämmenensä kuoppaan. Sitten hän pistää postit kainaloonsa ja avaa oven kokonaan.

Hänen astuessaan sisään matkalaukun pyörät rullaavat rytmikkäästi yli keraamisten lattialaattojen, jotka koristavat Wilbur-enon liikkeen ovensuuta. Taylorin tarvikkeet

-niminen puoti on hädin tuskin pitkänmallisen komeron kokoinen, ja se on puoliksi rautakauppa, puoliksi paperikauppa. Täällä hänen enonsa on tehnyt töitä ja asunut viimeiset viisikymmentäkaksi vuotta.

Silmäillessään ympärilleen Jo huomaa, että paikka on paljolti entisellään. Kapean myymälän ulko-ovelta lähtee suoraan eteenpäin käytävä, joka kääntyy huoneen perällä vasemmalle (missä on kaariovi, josta pääsee pieneen takahuoneeseen, WC ja portaat yläkerran asuntoon). Toinen kapea käytävä johtaa takaisin siihen kohtaan, missä Jo nyt seisoo. Muuta hänen enonsa liikkeessä ei ole, paitsi edessä pieni tila lasikantiselle myyntitiskille, joka on suorassa kulmassa ikkunaan nähden. Tässä vanhanaikaisessa tammivitriinissä (jossa pidettiin ehkä aikoinaan näytteillä nenäliinoja tai hansikkaita) on kaksi osaa: ylähylly, joka on varattu nyt täytekynille, ja sen alla leveitä laatikoita, joissa Wilbur-eno pitää kookkaimpia pahveja ja papereita.

Paikkansa kaikelle ja kaikki paikallaan.

Wilburin sanat kaikuvat Jon mielessä, ja katsellessaan puotia hän huomaa, että eno on noudattanut suosimaansa elämänohjetta tunnollisesti. Hyllyillä näyttää olevan niukemmin tavaraa kuin ennen vanhaan, mutta kaikki on järjestyksessä, omalla paikallaan.

Lukuun ottamatta Wilbur-enoa, joka on kaukana poissa, hän ajattelee.

Ja lukuun ottamatta häntä itseään.

Jo katselee tammivitriinin takana olevaa tilaa. Täällä riippuvat ruskeat paperipussit, narulla kiinni puisessa telineessä. Paperipussit, joihin näyttivät taianomaisesti

sopivan kaikki Wilbur-enon myymät tuotteet, yhtä hyvin muutama ruuvi ja mutteri (joiden suojaksi pussin suu taiteltiin huolella) kuin pitkä hohtavahampainen rautasaha.

Ja täällä Jo piti lapsena postitoimistoa, omassa salaisessa leikkipaikassaan. (*Paikkansa kaikelle ja kaikki paikallaan.*) Wilbur-eno, joka seisoi tiskin luona hänen näkösuojanaan, ymmärsi, että kiireinen postineiti tarvitsi runsaasti kyniä ja papereita. Lapsena hän oli aina riemuissaan, kun eno viittoi hänet luokseen ja antoi hänelle ruskean paperipussin, jonka sisällä näkyi jokin kiinnostavan muotoinen esine. Siellä saattoi olla muistikirja, josta puuttuivat kannot, tai kuittivihko, jonka hiilipaperissa oli pitkä naarmu. Wilbur-eno selitti hänelle (ja ennen kaikkea kirjanpitäjälleen rouva Watson-Toftille, jolla oli basiliskin katse), että hän antoi pois vain ”sekundatavaraa”. Vanhempana Jo alkoi kuitenkin arvella, että Wilbur oli huomannut hänen tuijottavan ahnaasti vasta saapunutta erää kuittivihkoja ja vetänyt leveällä tasaisella sormenkynnellään tahallaan jäljen hiilipaperiin.

Katsoessaan ylemmäksi Jo huomaa pienen neliönmallisen kalenterin, joka on kiinnitetty nastalla tammitiskin takana olevalle ilmoitustaululle. Koko taululla ei ole mitään muuta. Nyt on elokuu, mutta kalenterin mukaan ollaan vielä heinäkuussa. Jo pohtii hetken, mihin Wilbur mahtoi käyttää ilmoitustaulua – hän ei muista, että sitä olisi ollut täällä hänen lapsuudessaan.

Hän jättää postin ja puunlehden tiskille, menee matkalaukkunsa kanssa kaupan perälle ja nousee yläkertaan. Toisen kerroksen porrastasanteella on puolittain lasitettu

ovi, joka vie pieneen eteiseen. Naulakossa, jonka alla on matala penkki, riippuu yhä hänen enonsa tummanharmaa talvipalttoo.

Eteiskäytävän varrella on kylpyhuone. Sen aikaa nähneet kalusteet ovat hohtavan valkoiset, ja sitä lämmittää pieni ja tehoton seinäpuhallin. Ajatus tämän huoneen käyttämisestä ei herätä innostusta. Jo tietää kokemuksesta, että vaikka kylpyammeen täyttää piripintaan kuumalla vedellä, ulkopinta on silti jääkylmä.

Käytävä johtaa olohuoneeseen, ja sen takana on keittiö. Molemmissa on kadun puolella korkea liukuikkuna, joka avataan pystysuuntaan. Olohuoneen ikkunaa vastapäätä on kaksi ovea, joista pääsee makuuhuoneisiin. Jo miettii hetken, asettuisiko enonsa huoneeseen vai pienempään kamariin, jossa hän nukkui lapsena, kyläillessään täällä aina pari viikkoa kesäisin. Sitten hän avaa pikkukamarin oven ja alkaa saman tien purkaa matkalaukkuaan. Suurimman osan vaatteista hän heittää tuolin päälle. Laukun pohjalta hän löytää etsimänsä.

Tummansinisten farkkuhaalareiden kangas tuntuu hänen käsissään jäykältä, melkein pahvilta. Katsellessaan niitä hän ihmettelee hiukan, miksi halusi välttämättä ottaa nekin mukaan. Hänen paras ystävänsä Lucy jätti ne kerran taloon yövyttyään hänen luonaan – ties kuinka monta kuu-kautta sitten. 50-luvun haalarit, joissa on korkea vyötärö ja leveät lahkeet. Lucy rakastaa kaikenlaista vintage-tavaraa. Hän käytti lukiolaisena ja käyttää nyt 38-vuotiaana edelleen heidän isoäideiltään kerjäämiään leninkejä. Jon oma intohimoinen kiinnostus kirjoitustarvikkeisiin on hänen

mielestään verrattavissa Lucyn menneisyyden ihannointiin, ja hän pitää kiinni rakkaudestaan vastateroitettuihin kyniin, koska se tuntuu lähentävän heitä toisiinsa. He olivat jo alakoulussa samalla aallonpituudella ja samassa tahdissa toistensa kanssa – koulun urheilukisoissakin he voittivat muut aina helposti kolmijalkajuoksussa.

Mutta entä nyt? Jo miettii istuessaan sängyllä Lucyn haalarit sylissä. Nyt he eivät taitaisi pysyä samassa tahdissa, vaikka joku sitoisi heidän jalkansa yhteen. Hän ei ole koskaan tuntenut olevansa näin eri tahdissa parhaan ystävänsä kanssa eikä pysty päättelemään, mistä se tarkalleen ottaen johtuu. Hän tietää, että syitä voi olla moniakin, mutta vaikka hän järjestelisi mahdolliset syyt miten päin hyvänsä – omat näkemyksensä ja oletuksensa Lucyn näkemyksistä – hän ei siltikään ymmärrä täysin, mitä heidän välillään on tapahtunut. Nykyisin he eivät juuri enää viestittelekään, ja silloin harvoin jokin aina hiertää, eikä Jo pääse perille, mikä tai miksi. Hän tietää vain, että he jos osallistuisivat nyt kolmijalkajuoksuun, he eivät pääsisi edes maaliin vaan kaatuisivat päistikkaa naamalleen.

Jon kaukainen katse kohdistuu vähitellen pienen huoneen säntilliseen järjestykseen, ja hän päättää järjestää tavaransa piirongin laatikoihin. (*Paikkansa kaikelle ja kaikki paikallaan.*) Työ ei kestä kauan. Alle kymmenessä minuutissa hänen vaatteensa ovat laatikoissa ja tyhjä matkalaukku on työnnetty kapean vuoteen alle.

Vain yhdelle asialle hänen ei tarvitse keksiä säilytyspaikkaa. Sitä hän ei voi piilottaa piirongin uumeniin – niin mielellään kuin hän sen piilottaisikin.

Jo tietää, ettei hänellä ole muuta vaihtoehtoa kuin pitää särkynyttä sydäntään mukanaan, aina ja kaikkialla. James sai sen aikaan, kun jätti hänet neljä kuukautta sitten.

2

Tahdon

Jo istuu vanhan tammivetriinin takana ja katselee taivasta – sitä vähäistä kaistaletta taivaasta, jonka hän juuri ja juuri näkee korkealta jakkaraltaan, jos kurkottaa tarpeeksi. Tässä hän on istunut viimeiset puolitoista kuukautta, hoitanut kauppaa, katsellut ihmisiä, joita kulkee hajanaisena virtana ikkunan ohi, ja tiirailut taivaalle nähdäkseen merkkejä muutoksesta. Tänään taivas on synkän harmaa, ja kadun toisella puolella kohoava ruosteenvärisen tiilimuuri kiiltää märkänä lokakuun rankkasateista.

Jo on silti iloinen taivaankaistaleestaan, olipa sää mikä hyvänsä. Sitä on oudon rauhoittavaa katsella. Hän tietää, että saman taivaan alla on avarampikin maailma. Seuraava katu on leveä Highgate High Street, jonka varrella on lukuisia kauppoja ja ravintoloita (hänen oman katunsa risteyksessä on kampaamo ja kahvila). Jotkut liikkeet ovat kiehtovan houkuttelevia, toiset vastaavat käytännön tarpeisiin, ja osa onnistuu yhdistämään molemmat puolet.

Eräskin kauppa on tapetoitu vanhoilla sanomalehdillä, ja siellä myydään tyylikkäästi muotoiltuja teräsveitsiä, joissa on kirsikkapuiset kahvat – ja yhden ompelutarvikeliikkeen ovelussa on syksyn hedelmien värinen, nauhoista sommiteltu kranssi.

Ja jos hän kävelisi High Streetin yläpäähän ja kääntyisi vasemmalle, hän saapuisi Hampstead Heathin komeisiin maisemiin. Siellä hänen jakkaraltaan näkemänsä taivas kaartuu alueen ylle, josta osa on puistoa, osa metsää, mäkiä ja niittyjä. On lohdullista tietää, että tämä suurempi maailma on olemassa, mutta myös, että hänen oma taivaankaistaleensa rajautuu muurin ja katonharjan väliin. Se kertoo hänen paikkansa tässä vieraassa kaupungissa.

Hän on yrittänyt kuvitella, että sama taivas levittäytyy valtavan lakanan tai pöytäliinan tavoin myös hänen entisen kotinsa ylle – rivitaloasunnon erään kylän laidalla Northumberlandissa – mutta siellä taivas näyttää erilaiselta. Suuremmalta, avarammalta ja vaihtelevuudessaan paljon vaikuttavammalta. On mahdollista kuvitella, että siitä voisi varata jonkin kaistaleen itselleen.

Toisaalta hänen ei ole koskaan tarvinnut varata taivasta. Hän on vain lähtenyt kävelemään ylängölle ja katsellut sitä.

Hänellä on tänäänkin Lucyn haalarit yllään. Vintage ei ole varsinaisesti hänen tyyliään (hän ei tiedä, mikä varsinaisesti olisi), mutta hänestä tuntuu sopivalta pitää lainavaatteita tässä lainatussa elämänvaiheessaan. Hän pitää näitä haalareita joka päivä, ja vain niiden alla olevat neuleet vaihtuvat vihreästä oranssiin, keltaiseen ja punaiseen, aina säätilasta, mielentilasta ja pyykkutilanteesta riippuen.

Välillä hänestä tuntuu, kuin hän olisi risteyksessä seisova pylvä, jossa valot vaihtuvat mutta elämä kulkee verkkaisesti ohi. Korkea tyköistuva vyötärö rutistaa häntä tiukasti vähän sydämen alapuolelta – sydämen, joka ikävöi rakasta ystävää.

Jo on Lontooseen muutettuaan yrittänyt viestitellä Lucylle säännöllisemmin, mutta viesteihin on vaikea löytää oikeita sanoja. Sen sijaan hänen mieleensä nousee yhtenänsä sanoja heidän viimeisestä keskustelustaan ennen hänen lähtöään. Hän oli tiennyt kyllä alusta lähtien, ettei Lucy pitänyt hänen miesystävästään, mutta vasta siinä keskustelussa selvisi, miten paljon Lucy tätä halveksi. Jo tiesi parhaan ystävänsä purkauksen johtuneen siitä, että tämä näki, miten ankarasti häneen koski, mutta hän ei käsittä, miksi Lucy luuli hänen haluavan kuulla sen kaiken ja kuinka tämä kuvitteli sen parantavan hänen oloaan. Ei se parantanut, nyt kun hän vielä vaali hentoa toivonkipinänsä. Tästä hän ei ollut puhunut Lucylle, mutta nyt hän miettii, pitäisikö. Eikö Lucyn raivo johtunut osittain juuri hänen salailustaan?

Entä James sitten? Hänelle Jo yrittää kaikin voimin olla *lähettämättä* viestejä. Se ei ole helppoa. Hän kirjoittaa viestejä ja sitten deletoi ne. Vain yksi asia estää häntä lähettämästä niitä: se mahdollisuus, että viestin sattuisikin lukemaan Jamesin uusi tyttöystävä, Nickey-yhyy. Jo ei osaa koskaan ajatella entistä työtoveriaan Nickyä jatkamatta tämän nimeä voihkaisulla. He eivät ehtineet olla kovin pitkään samassa työpaikassa, mutta Nickeyn alituinen marina soi hänen korvissaan vielä kauan sen jälkeen.

Jo vilkaisee pientä kalenteria, joka hallitsee edelleen yksinään seinällä olevaa suurta ilmoitustaulua. Hän rastittaa aina työpäivän loppuksi yhden ruudun pois. Joskus hän tekee sen jo ennen työpäivän loppua, kuin hoputtaakseen aikaa eteenpäin.

Wilbur-eno on vieläkin hoitokodissa, jonne hän lähti (lyhytaikaiseen) hoitoon puolitoista kuukautta sitten. Paikka on lähellä Jon vanhempien kotia, ja Jon äiti käy katsomassa veljeään lähes päivittäin. Wilburin sekavuus, joka johtui Jon äidin mielestä ”pahasta kaatumisesta”, on osoittautunut joksikin muuksi. Lääkärit puhuvat nyt keinoista, joilla dementian etenemistä voidaan hidastaa. Äiti puolestaan vakuuttaa soittaessaan, että Wilbur voi jo paljon paremmin ja palaa tuota pikaa takaisin asuntoonsa ja kauppaansa.

Isä ei juuri koskaan soita Jolle. Hän jättää sellaiset asiat huomattavasti puheliaammalle puolisolleen.

Jos hän kuitenkin sattuu vastaamaan, kun Jo soittaa, hän sanoo hiljaa: ”Anna äidillesi aikaa.”

Joten Jo yrittää nyt tehdä niin.

Hän kohdistaa huomionsa kaupan ainoaan asiakkaaseen. Kello lähestyy puoltapäivää, ja nainen on viipynyt jo pitkään pakkausteippien ja voimapaperirullien luona. Juuri kun Jo aikoo kysyä, voisiko hän auttaa, sisään astuu toinen asiakas.

Ensimmäinen asiakas on erittäin pitkä, toinen taas lyhyt ja pyöreä. Kun he katselevat tuotteita, pienempi nainen seisoo isomman edessä niin, että heidän päänsä näyttävät olevan päällekkäin. Jo yrittää olla hymyilemättä.

Sitten pitkä nainen siirtyy paikaltaan, ja illuusio särkyy. Hän tulee tiskin luo.

Hiljaisuus.

Jo odottaa, toivoakseen innokkaan ja palvelualttiin näköisenä.

Nainen katsoo alas ja rypistää otsaansa.

”Kukaan ei tietenkään enää kirjoita täytekynällä.”

Hän sanoo tämän tyynen itsevarmasti. Hän ei yritä olla työkeä eikä vihjata, että Jo on hieman yksinkertainen myydessään tällaisia tuotteita. Totta puhuen hän ei näytä edes yhdistäneen näitä kahta asiaa toisiinsa: sitä, että hän seisoo asiakkaana toisella puolen pientä lasikantista tiskiä ja että Jo istuu myyjänä toisella puolen samaista tiskiä, jonka lasikannen alla on myynnissä erilaisia täytekyniä.

”Kukaan ei yleensääkään kirjoita enää mitään. Vai mitä?” Nainen nostaa katseensa mutta ei odota vastausta. ”Se taito on mennyttä.”

Jo on kuullut tämän ennenkin. Hän haluaisi sanoa: *Minä kirjoitan. Ja vieläpä täytekynällä.* Mutta hän tietää, ettei se hyödyttäisi mitään.

Pitkä nainen katsoo häntä kulmat kurtussa, niin kuin hän olisi jotenkin väärässä paikassa (mikä onkin Jon mielestä lähellä totuutta). Sitten nainen palaa taas kirjoitustaitoon: ”Kouluissa ei opeteta enää edes kaunokirjoitusta.”

Jo miettii, mitä hän mahtaa tehdä työkseen. Hän on laiha ja siisti ja täsmällisen oloinen. Ehkä farmaseutti? Tai hammaslääkäri?

”Joten mitä tarvetta tällä tavaralla enää on, kun ajattelee sähköpostia ja sosiaalista mediaa?”

Jo miettii, mitä nainen mahtaisi tuumata, jos hän istuisi tämän hammaslääkäriin tuoliin ja sanoisi: *Sinussa on tietysti jotain omituista, jos haluat tonkia kaikki päivät ihmisten suu-värkkejä.* Mutta hän ei koskaan sanoisi mitään sellaista. Ei ainakaan ihmiselle, jolla on hammaspora kädessään.

Jo vilkaisee ”hammaslääkäriin” takana seisovaa liian pitkään sadetakkiin pukeutunutta naista, joka jonottaa nyt kärsivällisesti vuoroaan, ja nyökkää tälle ystävällisesti. Nainen kohottaa kulmiaan vitsikkäästi ja pyörittelee silmiään, ja Jo hämmästyä niin, että melkein tirskahtaa ääneen.

”Hammaslääkäri” osoittaa ylimalkaisesti jonnekin kaupan takaosaan ja toistaa: ”Mitä tarvetta näillä on enää?”

”No, uskon kyllä, että –”, Jo yrittää vastata.

Mutta nainen ei ole tullut tänne kuullakseen, mitä Jo uskoo.

”Ihan kauhistuttavaa, miten nämä asiat muuttuvat”, hän toteaa, niin kuin hänellä ei tosiaankaan olisi vaihtoehtoja.

Jon katse siirtyy takana jonottavaan asiakkaaseen. Tällä kertaa tämän ilme ei värähdäkään. Hän on keski-ikäinen nainen, jolla on lempeät, avoimet kasvot ja sydvestin litistämät maantienharmaat hiukset. Sitten hän iskee Jolle silmää.

Ele on hyvin pieni, mutta se henkii lämpöä.

Ja äkkiä Jo oivaltaa, että nainen vaikuttaa tutulta. Tuntee hän tämän jostakin?

”Osaakohan nuoriso edes pitää kynää kädessään enää”, toinen asiakas jatkaa. Tämäkään ei ole kysymys vaan ärtyisä moite, aivan kuin tilanne olisi jollakin tavalla Jon syytä.

Jo nousee vastarintaan – no, ainakin mielessään. Hän haluaisi esittää tälle ihmiselle pari valittua kysymystä. *Onko*

”Joskus riittää, kun asioita katsoo toisesta näkökulmasta.”

Jo Dorsbyn pitkä parisuhde on päätynyt ja yhteys parhaaseen ystäväänkin on päässyt väljähtymään. Niinpä Jo on tarttunut tilaisuuteen muuttaa Lontooseen pyörittämään rakkaan enonsa paperitavarakauppaa. Sitäkö hän on elämältään halunnut? Vai lähtikö hän vain karkuun? Kun hän tapaa karkuripappi Ruthin ja esikoiskirjaansa työstävän Malcolmin, hän tajuaa, ettei elämän tarvitse olla yksinäistä eikä parisuhde ole kaikki kaikessa.

Paperikauppiiaan haaveet on todellinen timantti hyvän mielen kirjallisuuden ystäville. Page on keittänyt suloisen sopan täynnä iloa, lohtua, elämäntunnetta sekä hahmoja – eläviä ja kuolleita – joiden tarina on pakko saada kuulla.

84.2

DOCENDO

www.docendo.fi

MIX
Paperi | Tukee
vastaullista metsänhoitoa
FSC® C021394

ISBN 978-952-850-502-0

9 789528 505020